

**Τὸ φάσμα προχωρεῖ,
κτ' ἔτσι παραληροεῖ.**

Ἦλθα τώρα σ' αὐτὴν Ἀθήνας
καὶ σ' τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας,
εἶμαι φάντασμα μιᾶς παύσης
ἐμπολέμου κι' αὐδετέρως.

Εἶμ' ἐκείνη, ποὺ σαλπίζω
κάθε πλοῦσιον χυμέν,
καὶ τὸν ἔνοπλον σαλπίζω
καὶ τὸν ἀοπλον λιμέν.

Εἶμ' ἐκείνη, ποὺ φιραίνει λίπη κοιλιῶν ἀλκιμῶν,
κι' ὅ, τι βλέπω τὸ δαγκάνιο,
καὶ παντοειδῶν τροφίμων
ἐπιτάξεις ξανακάνω.

Καὶ βουὰ καὶ κάμπους πέρνω
κι' ὄλοένα πέτρας σπέρνω
σὲ κατάξερη κοιλάδα.

Σ' ὅποιο μέρος κι' ἂν περῶ
ἀκριθαίνει καὶ τὸ πρᾶσο
κι' ἢ κολοκυθοκορπάδα.

Ἄν ἐρωτᾶτε καὶ γι' αὐτὰ ἄχθησαν μὲς σ' τὸν σάλον
πολέμου καταράτου,
καὶ δὲν μπορεῖτε τώρα πᾶν νὰ λέτε σ' ἕνα κι' ἄλλον
νὰ κάθεται σ' αὐτὰ του.

Μὲ θλέπουν σκαλετώδη
κι' ἀμέσως πέρνονν πόδι
ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι.

Μεγάλα γεγονότα,
πέντε δραχμικὴ ἢ κότα,
δέκα τὸ νοτοποῦλι.

Ἐγώμει, ποὺ γυρεύω
νὰ τρώγω, νὰ στειρεύω
κρατῶν κι' ἀτόμων πόρους.

Καὶ παίζω τὴν λαντέρνα
καὶ κάνω τὰ Κυβέρνα
νὰ θέλουν νέους φόρους.

Κι' ὅσοι τὰκούσουνε γελοῦν, μὰ καὶ καμπόσοι κλαίνε,
καὶ κρᾶζον πρὸς τὸν οὐρανόν:
ἐν μέσῳ τούτων τῶν δεινῶν
ἄφες αὐτοῖς, καὶ γὰρ ἤμῃν οὐκ οἶδασι τί λένε.

Κι' αὐτός, ποὺ τώρα θέλει
νέους δασμοὺς καὶ τέλη,
κονεῖ τὴν κεφαλή του.

Καὶ μήτε κασιδιάρη
δὲν ἔρρισκε γιὰ νὰ πάρῃ
τὸ πλοῦσιο μαλλί του.

Μὲ θεὸ λέγῃ καὶ συντόμος
εἶμαι καὶ τοῦ νέου τρόμος
καὶ τοῦ κάθε κρονολήφρου.

Καὶ σκιρτῶ μὲ κοιπετοὺς
καὶ σὰς κάνω σκαλετοὺς
σάν κι' ἐκείνους τοῦ Φαλήφρου.

**Ἔρχεται κτ' ἄλλο φάσμα
ψάλλον ἀστεῖον ἄσμμα.**

Πειράζον τὴν Κυβέρνησι καὶ μᾶς τὴν λένε γραία,
πῶναι κοντὸ τὸ χέρι της κι' ἢ σπάθη της μακροαία.
Πειράζον τὴν Κυβέρνησι καὶ λέν γι' αὐτὴν ἀστεία
πῶς τώρα τὴν καρδάμωσε γερόντων εὐρωστία.
Πειράζον τὴν Κυβέρνησι πολλοὶ χωρατατζήδες
καὶ λένε πῶς οἱ γέροί της θὰ γίνουνε νταηδες.

Πειράζον τὴν Κυβέρνησι μὲ πνευμ' ἀλατισμ' ἐνο,
ἔμωσ ἐκείνη βρέμεται,
καὶ τὸ σπαθί της κρέμεται
σ' τὸν τοῖχο τροχισμένο.

Τὴν εἶδα τὴν γερόντισα
τὴν Οἰκουμηνική,
κι' ἐξήστραφα κι' ἐβρόντησα,
κι' εἶπα κι' ἔδω κι' ἐκεῖ.

Προτοῦ μᾶς ξαναβάδουν κρυφὴ τρικλοποδιά,
ἐμπρός καὶ σεις, παιδιὰ,
ἐμπρός καὶ σεις οἱ γέροί
μὲ τὸ σπαθί σ' τὸ χέρι.

**Σκιὰ κτ' ἄλλῃ
ξεπροβάλλει.**

Καὶ σεις οἱ κουνενέδες
μὴ μὲς σ' τοὺς κερφινέδες
κάνετε συζητήσεις.

Πολέμου φθάν' ἡμέρα,
κι' ἀνάβει πέρα πέρα
κι' Ἀνατολή καὶ Δύσις.

Σ' τ' ἀκουσμα τοῦ πολέμου
πετῶ τὸν ναργελέ μου,
μὲ πιάνει τεταρταῖος.

Κι' ἐν τούτοις ἔχω κράσιν,
ὅπου σφιγγᾶ πρὸς δρᾶσιν,
καὶ ψάλλω σάν Τυρταῖος.

Ἐμπρός, Ἑλλήνων παιδες,
μὴν εἰσθε κουραμπιέδες.
κι' ἐγὼ μονάχα κουραμπιές νὰ λέω σ' τὸν καθέναν
ἐμπρός μ' ἀνδρεία περισσή,
κι' ἂν παρ' σ' τὸν πόλεμο καὶ σὺ,
πολέμησε, παρακαλῶ, λιγάκι καὶ γιὰ μένα.